

# HJERTESKOVEN





TINA MIKKELSEN

# HJERTESKOVEN



Facet

# HJERTESKOVEN

Tina Mikkelsen

© Forlaget Facet 2010

Omslag og illustrationer: Lilian Brøgger

Omslagslayout: Facet

Grafisk tilrettelæggelse: Facet

Printed in Latvia by Livonia Print 2010

Bogen er støttet af Statens Kunstråds Litteraturudvalg.

ISBN-13: 978-87-92366-36-8

1. udgave, 1. oplag, 2010

Forlaget Facet

Vandværksvej 20 B

4581 Rørvig

Tlf.: 48 39 00 15

E-mail: [info@forlaget-facet.dk](mailto:info@forlaget-facet.dk)

Hjemmeside: [www.forlaget-facet.dk](http://www.forlaget-facet.dk)

Tekst, illustrationer og udformning er beskyttet i henhold til lov om ophavsret og må ikke eftergøres uden tilladelse fra forlaget Facet. Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

[www.forlaget-facet.dk](http://www.forlaget-facet.dk)



## INDHOLD

1. DEL	7
Stormvej	8
Farvel	14
Karl Otto og Glenn	24
Hotel Paradis	32
Due	40
Førstehjælp	48
Håb	52
Skrotmark	61
Brev	67
2. DEL	71
Gensyn	72
Flyvetur	77
Hjerteskoen	84
De blå træer	88
Dreng	93
Redning	100
Afsked	105
Hjemad	111



# 1. DEL



## STORMVEJR

Hjemme i mit hus står barometret næsten altid på storm. Ikke sådan en, der får træerne til at bøje sig eller bølgerne til at rejse sig. Nej, en hvirvelvind af ord, som fyger gennem huset og får kopper og glas og mig til at ryste. Min mors og fars stemmer giver gennemtræk så dørene smækker, og jeg må sidde bag gardinet og holde mig for ørene. Bagefter er den bidende kold - luften, som jeg er nødt til at indånde. Min hals trækker sig sammen og gør ondt, som om jeg slugte et for stort bolsje.



Jeg forstår ikke, hvad det er med min mor og far. Men jeg kan se det på dem. De er gråblege. Sådant monsteragtige. Som om deres hjerter er ved at visne.



Den morgen hang de sidste ord stadig i luften, da Lili med et svirp trak gardinerne til side og kiggede ud. Grå. Blæst. Et køligt lys faldt ind gennem vinduet. Hun hoppede ud i den smalle gang til entreen og åbnede hoveddøren. Våd vind ramte hende i ansigtet. Hun klemte øjnene sammen og kaldte ud i den fugtige luft.

Ikke en kattesjæl viste sig.

Ikke. En. Sjæl.



Så sprang hun i de grønne gummistøvler.  
Krummede tærne for at holde dem fast.  
Talte til ti og trodsede den umilde modvind.

Ude på vejen kiggede Lili under alle parke-  
rede biler. Gik videre langs det uregelmæs-  
sige buskads og trak en gang imellem en gren  
til side for at få et bedre overblik.

Et stykke nede stod den grønne container.  
Hun så noget bevæge sig. Slubrede af sted, så  
godt hun kunne, mens hun kaldte og kaldte.  
Undervejs lagde hun sig på knæ og fæstnede  
blikket mod det buldermørke område under  
containeren. Hun anede en skygge.

Hvorfor kom Prinsesse ikke?

Vinden slog et så voldsomt slag, at træer og  
buske stod skæve og fordrejede. Nede fra mør-

ket under containeren blev en forkrøblet, blå plastikpose mast frem i lyset og hvirvlet højt op i luften.

Lilis øjne fulgte posen, der i lang tid for forvildet rundt. Og rundt.

- Prinseeeeeese, jeg giver aldrig fortaaaabt, råbte hun.

Hun frøs i det drivvåde nattøj, og fødderne sved. Med en hurtig bevægelse greb hun plastikposen i luften, lagde de grønne gummi-støvler ned i og løb barfodet hjem med asfalten stikkende under fødderne.



Fugl, fisk eller sommerfugl. Lili kiggede efter katten bag gardinerne. Under klaveret. Ovenpå reoler. I skabe og skuffer. Men det var ikke en leg. Nu havde selv katten forladt det uhyrlige hus. Lili ville heller ikke være her mere.



## FARVEL

Lili kiggede ind på morens og farens værelse.

Der lå de. Uhyrerne fra i går.

Med et tæppe af grønt mos.

Næserne skællede.

Der lød dybe grynt fra deres tykke, grå halse.

Tapetet lignede en skov af blå træer, og Lili mærkede, at farven lagde sig som en tung tåge, der sved i øjnene. Så listede hun ud for at se, hvad der var i køleskabet. Mens hun stod der, kimede telefonen. Igen og igen. Hun hørte morens rustne stemme kalde.

- Liili.

Lili skulle lige til at tage et kyllingelår og stod som forstenet.

- Kom og tag telefonen, råbte moren.

Lili stirrede bare på det alt for sorte skind. Hun havde glemt alt om tiden, da hun stegte det forleden aften. Moren havde også sagt, at hun måtte holde op med at se fjernsyn og lave aftensmad på samme tid.

- Hallo, sagde moren vrissent, da hun tog røret.

Lili åndede lettet op og pakkede låret i en krøllet sølvpapirsklump.

- Hjerte-hvad-for-noget? sagde moren. - Hjer-teskoven? Nej, det kan jeg godt fortælle dig; du får ikke 25 øre til hverken truede abekatte, eller bare fordi der mangler et par palmer i junglen. Her i huset vokser pengene ikke på

træerne ... nå, er det ikke penge, du vil have? ...  
hvordan vores hjerter har det? Det skal jeg sige  
dig; byens bedste sovehjerter. Og ærlig talt ...  
du forstyrrer lige midt i min middagslur.

Lili stod i døren igen.

- Hvem var det? spurgte hun.

- Ikke nogen, sagde moren. - Bare hjælpeløse  
hjælpetosser. Det er jo snart hver og hver an-  
den dag. Hjerteskovlen! Hun fnøs. - Hvor uop-  
findsomt.

Noget, der mindede om et smil trak hen over  
de grå læber, og moren rullede øjnene op i pan-  
den. Så stak hun en spids albue ind i siden på  
faren, som snorkede højt.

- Som om jeg ikke har nok at gøre med at få  
skovlen under ham her. Får du for resten tiden  
til at gå, skat? Jeg skal lige ligge lidt længere.



Det var en hård dag i går.

Moren vendte sig. Med ryggen mod Lili. Et øjeblik forestillede Lili sig at gå rundt mellem de blå træer. Hun tænkte på, hvad det der Hjerteskovens var for noget. Så gik hun tilbage til køkkenet og tømte skoletasken for bøger og beskeder, som ikke længere var til nogen nytte.

Den nye blyant glimtede. Den kunne skrive både rødt og sort. Lili tog den op og svingede den i luften som en tryllestav. Så smed hun den tilbage sammen med en lille blok og bunken af tegninger.

Blyanten var altid god at have på sig.

Sølvpapirsklumpen lagde hun også i tasken, og en dåse makrel, til hvis hun blev sulten undervejs.

For sidste gang stak Lili hovedet ind til dem. Hendes uhyrlige forældre havde moslet rundt. Huden i deres pander hang. Det var et scenetæppe lige før en grim forestilling. Folderne blev til buler under øjnene. Hun stod et øjeblik og betragtede dem. Så vinkede hun helt, helt stille. Kylede tasken på ryggen og skyndte sig ud. Ud af villakvarteret.

Væk fra de stumme gule murstenshuse.



I vejkanten susede rasende biler forbi. Forlygterne blændede, og Lili kneb øjnene sammen. Skosålerne dunkede ned i den mørke asfalt, og makreldåsens skarpe kant bed i ryggen. Som dagen skred frem, blev hun mere og mere træt

i fødderne. Et øjeblik tænkte hun sig hjem igen, men rystede trætheden på afstand, hoppede vejen frem i gadedrengehop og sagde en række rimord inde i hovedet.

Det var meget diset. Lili drejede væk fra de store veje og gik ind i et roligere område nær skoven. På udkik efter et sted at hvile.

I det fjerne kunne hun skimte silhuetter af spidse tage, som ragede op i det grå. Da hun kom nærmere, så hun en stor, firkantet bygning indrammet af et sort gitterhegn. Det lignede et slot, som var klippet ud og limet ind i et forkert landskab. Hun gned sig i øjnene for at fjerne det tågede slør. I det samme hørte hun gøen, og ud af tusmørket sprang en sort hund.

Lili blev stående, mens den halsede løs.

- Ingenting her og ingenting der, sagde hun

og vendte bukselommerne på vrangen. - Men har du mødt min kat? Den hedder Prinsesse.

Hunden tav og så med lysende øjne på Lili. Der groede en sårskorpe på dens ene øre.

- Nej, det er nok også bedst, sagde hun. - Jeg kender sådan nogle vilddyr som jer. I farer jo lige i pelsen på hinanden.

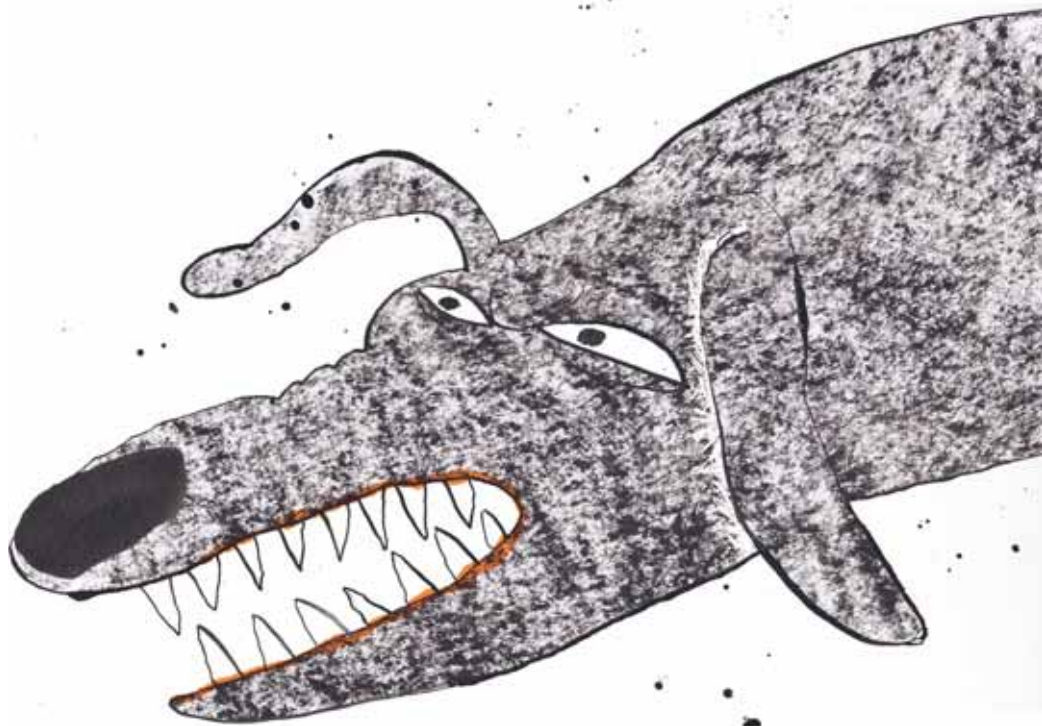
Hun kiggede op mod himlen.

- Lige som min mor og far.

Lili så igen på hunden.

- Stjerner er de bedste at betro sig til.

Brat vendte hunden om og luntede lydløst tilbage. En gang imellem drejede den hovedet og kiggede på Lili, men snart var den væk. Smuttet ind mellem tremmerne igen. Da Lili nåede gitterlågen, lænede hun sin trætte krop imod den. Men den rokkede sig ikke. Så hørte hun



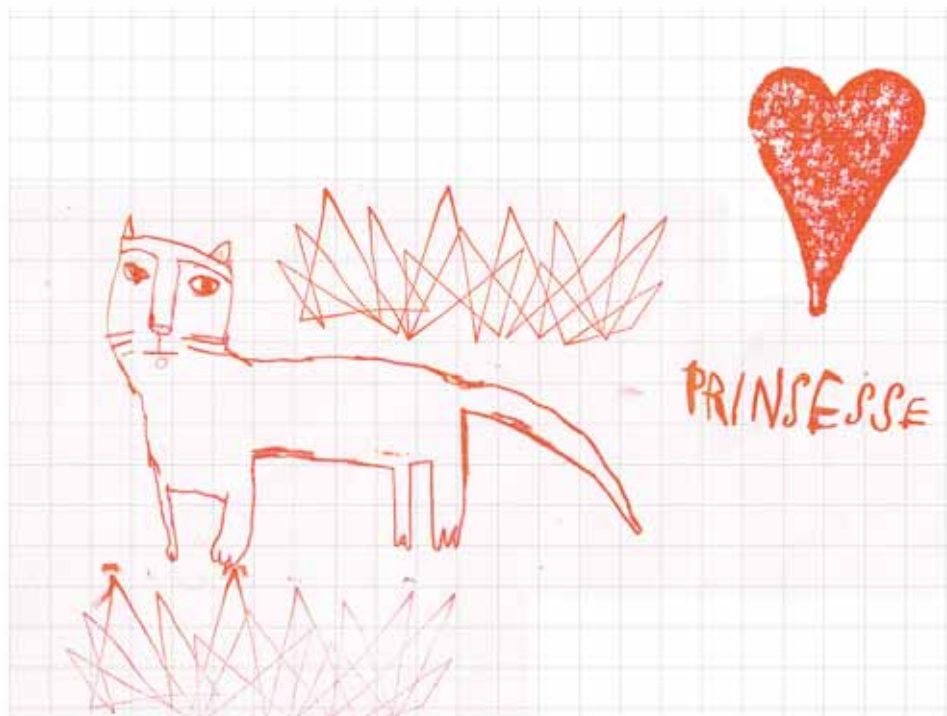
knurren og hvæsen og et sekund efter den skærende lyd af slagsmål. Med de sidste kræfter skubbede hun hårdt mod lågen. Den gav efter og lod hende ind. En filtret klump af hund og kat samlede sig hurtigt i to kroppe, som sprang

i hver sin retning.

- Prinsesse? kaldte Lili, sikker på, hun så et glimt af sin kat. Men der var helt stille.

Foran Lili lå en allé med to rækker høje, sorte træer. Trækronerne var klippet som omvendte kræmmerhuse. Bagved lå slottet med sine spidse tage og sluttede mønstret af. Hun vaklede af sted langs de knortede stammer. Hen mod døren. På den hårde stentrappe sank hun sammen. Hun famlede sig frem til blyanten og den lille blok på bunden af skoletasken og satte nogle røde streger på papiret. Ganske langsomt formede de sig til en kats skikkelse. Ved siden af tegnede Lili et stort hjerte. Og til sidst skrev hun med sorte bogstaver:

# Hjerteskov



## KARL OTTO OG GLENN

Armen sov, da Lili vågnede. Den dinglede lamt i luften, mens hun holdt om den. Det stak sært. Mat lys havde lagt en nedslående stemning over slottet. Et faldefærdigt hus afslørede sig for hende. Kun de spidse tage var genkendelige. Afskallet maling og knuste ruder fik huset til at se ensomt ud. Der lød stemmer inde fra slottet. I en fart pakkede Lili papir og blyant sammen. Så åbnede hun døren på klem.

- Morgenmad, råbte en stor mand med kasket og grumset stropundertrøje. Gråt hår strittede som en vild fuglere. Han hev tæppet af en



gris, som lå på en gulnet skumgummimadras.

Den var iført fuld habit og butterfly. Inden den satte sig op, spyttede den i kloven og glattede tøjet. Manden og grisen gumlede, mens flammerne brændte under en gryde kogende vand.

Lili lukkede døren og satte sig på trappestenen med knurrende mave.

Så kom hun i tanke om maden i rygsækken og rodede sølvpapirsklumpen frem. Grådigt gnavede hun det rynkede kyllingelår, og sad tilbage med makreldåsen. Vendte og drejede den. Fandt en sten og hakkede i dåsen flere gange. Den røde tomatsovs sprøjtede op i ansigtet på hende.

- Hvordan er det, du ser ud, mand?

Manden med stropundertrøjen stod i døren til slottet. Lili rejste sig.

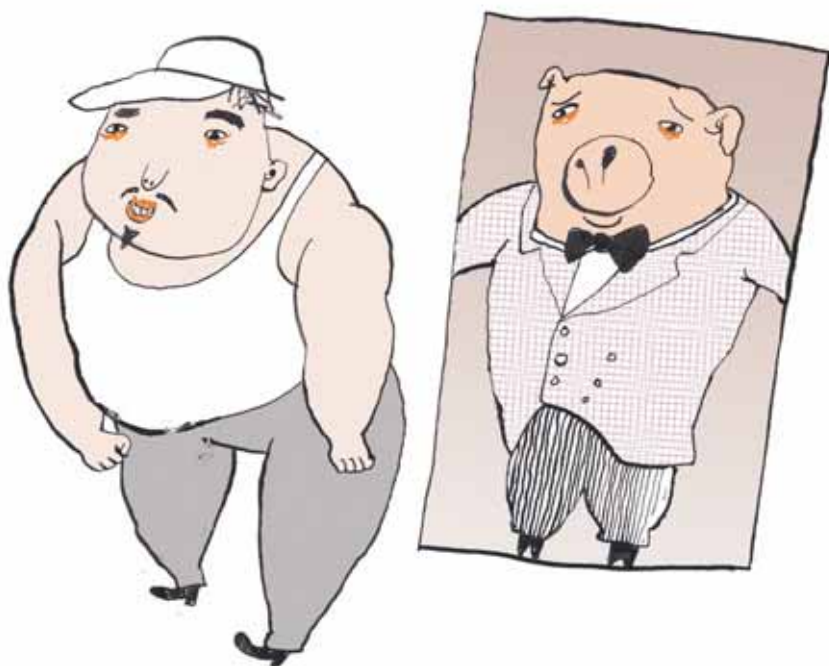
- Øh ... makrel, sagde hun.

- Makrel? Manden grinede bredt og viste sine spredte, sorte tandstumper. Så forsvandt han ind i et skur med hjerte i døren. Der lød en høj plasken. En skarp lugt ramte Lili, da han kom ud igen.

- Kom. Han viftede en håndflade i luften. Lili gik med ind på slottet.

- Vi har fået besøg, råbte den store mand til grisen.

- Kom og hils på en starut med røde hunde.



- Goddag, pige, sagde grisen og rakte en klov frem. - Hvor er hundene?

- Hej, jeg hedder Lili, sagde Lili og tog forsigtigt fat om den hårde negl. - Det er nu ikke en hund, men en kat jeg leder efter. Den hedder Prinsesse.

- Grisen hedder Karl Otto, plaprede den store tykke. - Vi kalder den bare Lotto. Den har engang vundet en halv million. Det er derfor, den går rundt i det der kluns. Nå, var det noget med en dåseåbner?

Lili nikkede og tørrede ansigtet i sit ærme.

Den store mand rodede rundt i en blå blikspand med en hel masse bestik, som klirrede højt.

- Hvad hedder du? spurgte Lili.

- Hvem, mig? Den klirrende lyd holdt op.

- Glenn, for fanden, grinede han og løftede hånden til et håndklask. - Årh, jeg kan sgu ikke huske, hvor jeg har gjort af den fordømte dåseåbner. Hvad siger du til frokost for mandfolk ... øh ... og kvindfolk?

Glenn knaldede et æg ud på den varme pan-

de.

- Sid ned, sagde han og kastede et par skiver bacon ved.

Lili så sig om efter en stol.

I det samme kørte en lastbil ind og holdt på pladsen. Den dyttede.

- Arbejdet kalder, råbte Glenn og stak en tallerken i hånden på hende. - Sidste mand ... argh ... jeg mener ... den, der kommer sidst ... tager opvasken.

Han blinkede med det ene øje.

Så var de begge væk.

Et øjeblik efter kom Lottogrisen løbende stakåndet tilbage.

- Skal du sove her i nat?

- Det ser ud til at ... Prinsesse ... har gemt sig godt, svarede Lili.

- Måske er der en madras til dig i det nye læs skrammel. I morgen kan du tage med.

Så var grisen væk.

Summende lyd af stilhed blev tilbage og spillede en lille melodi for tallerkner med skårede guldkanter. Lili stod lidt.

Så gik hun ud. Det havde regnet, og vandet lå som kæmpe spejle på jorden. Skyerne sejlede hen over.

Store bunker skrammel skød frem. Lili kantede sig igennem et landskab af brugte bilbatterier, rustne rør og tårne af dæk. Tættere og tættere. Forladte fjernsyn og ensomme kæledyrsbure, som var blevet tilovers. Papkasser så langt øjet rakte.

Hun gik hen til en gammel sofa, som stod på pladsen. I et spring var hun ovre ryggen og

stod på puderne. Langsomt lod hun sig glide ned. Hun samlede en filtret klump ledning op og nørklede med den. Kobbertråden, som var indeni, hev hun ud. Hendes fingre bevægede sig hurtigt, mens hun vikled og vred den skinnende tråd. Fingernemt formede Lili en kat. Hun rejste sig og gravede papiret med tegningen fra i går frem fra lommen.

Kiggede nøje på den og rettede stålkatte til.

